

Sygn. akt: II K 52/15

1 Ds 81/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Niedziałkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Przytuła

przy udziale Prokuratora: Anny Andruszkiewicz

przy udziale oskarżyciela posiłkowego: M. A.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21.08.2015 r., 14.10.2015 r., 20.11.2015 r.

sprawy przeciwko

C. W. synowi J. i A. z domu M.

ur. (...) w L.

T. M. (1) synowi I. i Z. z domu W.

ur. (...) w B.

R. K. synowi A. i J. z domu L.

ur. (...) w W.

oskarżonym o to, że:

I w lutym 2015 r. w R., gm. L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zerwaniu korka zabezpieczającego wlew zbiornika paliwa w koparce samobieźnej usiłowali dokonać zaboru znajdującego się wewnątrz oleju napędowego lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak przedmiotu zainteresowania, czym działali na szkodę A. S.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

II w okresie od 28 grudnia 2014 r. do 12 stycznia 2015 r., w Ż., gm. K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim oderwaniu deski w ścianie budynku gospodarczego – stodoły przedostali się do jej wnętrza, a następnie wybili otwór w zbiorniku paliwa kombajnu zbożowego (...), po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 70 litrów oleju napędowego o wartości 315,00 zł., czym działali na szkodę M. A.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

orzeka:

I oskarżonych C. W., T. M. (1), R. K. w ramach zarzucanego im w pkt I czynu uznaje za winnych tego, że w pierwszej połowie lutego 2015 r. w godzinach nocnych, w R., gm. L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz w zamiarze kradzieży oleju napędowego z otwartego zbiornika koparki samobieźnej stanowiącej własność A. S. w ilości

około 60 litrów o wartości około 270,00 zł. swoim zachowaniem polegającym na włożeniu szlauchu do otwartego wlewu zbiornika bezpośrednio zmierzali do dokonania kradzieży lecz z uwagi na niemożność spuszczenia oleju skutek nie nastąpił, czyn ten kwalifikuje z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw i za to skazuje każdego z nich, a przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 kw, z mocy art. 119 § 1 kw w zw. z art. 18 pkt 4 kw wymierza każdemu z nich karę nagany;

II oskarżonych C. W., T. M. (1), R. K. w ramach zarzucanego im w pkt II czynu uznaje za winnych tego, że w okresie od 28 grudnia 2014 r. do 12 stycznia 2015 r., w godzinach nocnych, w Ż., gm. K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego, po uprzednim oderwaniu desek w ścianie stodoły oskarżeni C. W. oraz R. K. przedostali się do jej wnętrza gdzie – działając wspólnie i w porozumieniu uszkodzili zbiornik kombajnu zbożowego (...) poprzez wybicie w nim otworu, wyrządzając szkodę w mieniu oskarżyciela posiłkowego M. A. na kwotę 10 150,00 zł. – dokonali zaboru w celu przywłaszczenia około 60 litrów oleju napędowego o wartości około 270,00 zł. na szkodę wymienionego, czyn ten kwalifikuje:

a) z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do oskarżonych C. W. i R. K. i za to skazuje każdego z nich, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk z mocy art. 279 § 1 kk wymierza oskarżonemu C. W. karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu R. K. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) z mocy art. 279 § 1 kk w stosunku do oskarżonego T. M. (1) i za to skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza: oskarżonemu C. W. na okres próby 4 (czterech) lat, a oskarżonemu T. M. (1) na okres próby 2 (dwóch) lat;

IV na mocy art. 46 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, orzeka wobec oskarżonych C. W., R. K. i T. M. (1) środek karny w postaci naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. A. kwoty 270,00 zł. (dwieście siedemdziesiąt), a wobec oskarżonych C. W. i R. K. środek karny w postaci naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. A. kwoty 10 150,00 zł. (dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt);

V na mocy art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. T. S. kwotę 619,92 zł. (sześćset dziewiętnaście 92/100), w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu w postępowaniu sądowym;

VI na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia każdego z oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

uzasadnienie dotyczy oskarżonego R. K. w zakresie skazania za czyn II

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. K. lat 30, posiada wykształcenie zawodowe – elektromechanik. Jest żonaty. Z małżeństwa posiada troje dzieci. Pozostaje w nieformalnym związku z inną kobietą. Jest zobowiązany alimentacyjnie na córkę w kwocie 200,00 zł. miesięcznie. Aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności. Był karany sądownie.

W miejscowości (...), gmina K., M. A. posiada gospodarstwo rolne. Na jego posesji znajduje się m.in. budynek stodoły, w którym od września 2014 r. był parkowany kombajn zbożowy (...), rok produkcji 1997. W zbiorniku kombajnu znajdowało się około 60 litrów oleju napędowego. Stodoła była zamknięta na kłódkę.

C. W. powziął informację o stojącym na posesji pokrzywdzonego kombajnie, w którym może znajdować się olej napędowy. Nieustalonego dnia, w okresie od 28 grudnia 2014 r. do 12 stycznia 2015 r., wspólnie z R. K. oraz T. M. (1) powziął decyzję o udaniu się w to miejsce celem dokonania kradzieży paliwa. Późnym wieczorem we trójkę udali się samochodem marki V. (...) koloru czerwonego należącym do R. K. do miejscowości Ż. w zamiarze kradzieży paliwa. Auto pozostawili w pobliżu szkoły. T. M. (1) stanął na skraju posesji mając za zadanie obserwację terenu i sygnalizowanie pozostałym ewentualne nadejście osób trzecich. R. K. wraz z C. W. udali się do stodoły zabierając ze sobą trzy 20 – litrowe kanistry. Po oderwaniu na wysokości podłoża trzech desek w ścianie budynku przedostali się do jego wnętrza, gdzie po wybicciu kwadratowego otworu o przekroju około 1 cm/1 cm w dnie zbiornika kombajnu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia około 60 litrów oleju napędowego o wartości około 270,00 zł., uszkadzając przy tym zbiornik, czyniąc przez to szkodę w mieniu M. A. na kwotę 10 150,00 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego: T. M. (1) k 85 – 85v, k 94 – 95, k – 194v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k 178v - 179;

- zeznania świadka M. A. k – 75v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k – 179v;

- dokumenty: opinię sądowo – psychiatryczną dot. oskarżonego T. M. (1) k 105 – 108 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15; dokumentację medyczną k 129 – 131 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15; odpisy wyroków k 134 – 140 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15; dane osobopoznawcze k – 146, k – 193v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k – 177v; kartę karną k 169 – 172; opinię techniczną wydaną przez biegłego B. S. k 199 – 207;

Oskarżony **R. K.** w toku dochodzenia nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zna obu współoskarżonych. Zaprzeczył, by z obu pozostałymi gdziekolwiek jeździł i z nimi cokolwiek kradł. Podał, że w tym okresie leczył się po przebytych w dniu 09 grudnia 2014 r. wypadku samochodowym. Jak zaznaczył, jego stan zdrowia nie pozwalał mu na poruszanie się samochodem. Wskazał, iż C. W., jak i T. M. (1) nie zabrali paliwa z kombajnu, gdyż po tym jak przyjechał po nich w nocy na prośbę C. W. mieli oni puste kanistry, a w pojeździe C. W. był dziurawy zbiornik – gdy zalał go 20 litrami paliwa to wszystko mu się wylewało. Dodał, że przyjechał po nich swoim G. koloru czerwonego (k – 112 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15).

Oskarżony w postępowaniu przed Sądem w sprawie o sygn. akt: VII K 88/15 nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Nie zaprzeczył, że był w Ż. lecz żaden z nich niczego nie wziął. Wyjaśnił, że to zajęło im 5 minut. Wskazał, że nie wchodził do stodoły. Podał, iż nie wiedział, że w stodole stoi kombajn. Jak zaznaczył, gdyby chcieli ukraść paliwo z kombajnu to nie daliby rady zrobić w nim dziury (k – 194v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15).

Oskarżony przed Sądem częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż C. W. przyjechał do niego 03 lub 04 stycznia 2015 r. wieczorem prosząc go o siekierę i gwóźdź, po czym pojechali jego zielonym O. (...) do J., do M.. Po powrocie do Ż., C. W. powiedział, że musi coś sprawdzić. Jak zaznaczył, od C. W. dowiedział się, że przy szkole w takim hangarze stroi sprzęt rolniczy. Podał, że gdzieś po godzinie zadzwonił do niego C. W. z prośbą o przyjazd w rejon cmentarza, gdyż nie mógł odpalić swojego pojazdu. Jak wskazał, udał się w to miejsce razem z M.. Wyjaśnił, że gdy przybyli na miejsce i podeszli bliżej to z tej wiaty wylatywały jedynie kanistry z ropą. Jak podał, C. W. spuścił około 115 litrów oleju tj. było 5 kanistrów o poj. 20 litrów i 6 niepełny. Jak dodał, C. W. załadował kanistry do swojej A., on zaś odpalił ją na ciąg. Przy załadunku początkowo pomagał mu M.. Podał, że widział wyrwane deski w ścianie stodoły. Jak zaznaczył, nie wie czy zrobił to C. W.. Zaprzeczył, by on bądź M. wchodził do stodoły. Wskazał, że to C. W. wybił dziurę w zbiorniku, gdyż sam się do tego przyznał. Nie potwierdził uprzednio złożonych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień. Wskazał, że przed rozprawą w sprawie o sygn. akt: VII K 88/15 umówili się we trzech, że do niczego nie będą się przyznawać (k 177v – 178).

Oskarżony wystąpił z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w połowie (k – 192, k - 220).

Wniosek oskarżonego nie został uwzględniony

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu R. K. sprawstwa zarzucanego mu w pkt II wyroku czynu po uprzednim doprecyzowaniu zarówno jego opisu, jak i kwalifikacji prawnej stosownie do sygnalizowanej uprzednio zmiany, przyjmując ostatecznie, że wyczerpuje on znamiona występkę opisanego w art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego w omawianym zakresie uznając je za wyraz przyjętej linii obrony poczytany na uwolnienie się od odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn (k – 112, k – 194v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15; k 177v – 178).

Zdaniem Sądu depozycje R. K. w przedmiotowym zakresie nie zasługują na danie im wiary, albowiem jako niekonsekwentne, wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, nie przekonują, a przez to nie mogą stanowić podstawy czynionych ustaleń faktycznych w sprawie.

Do takich wniosków przywodzi szczegółowa analiza omawianych wyjaśnień. Warto podkreślić, iż sprawca początkowo kategorycznie zaprzeczył, by wspólnie z pozostałymi oskarżonymi gdziekolwiek jeździł, by cokolwiek ukraść przywołując swoje problemy ze zdrowiem, z którymi w istocie w owym czasie się borykał, na co wskazuje załączona dokumentacja medyczna (k 129 – 131 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15), by jednak za chwilę dodać, że pojechał w nocy do Ż. po obu współoskarżonych na prośbę C. W. swoim czerwonym V. (...), przy czym już w ostatnich swoich depozycjach utrzymywał, że pojechał tam wspólnie z T. M. (1). Co ważne, oskarżony początkowo twierdził, że pojechał w miejsce kradzieży z włamaniem na wyraźną prośbę znajomego C. W., zaznaczając, że zarówno on, jak i T. M. (1) niczego stamtąd nie wzięli, gdyż mieli ze sobą puste kanistry, a zbiornik w pojeździe O. (...) był dziurawy, by podczas ostatniego przesłuchania wskazać, iż to C. W. dokonał kradzieży paliwa i to w ilości większej (około 115 litrów), aniżeli podał sam oskarżyciel posiłkowy (około 60 – 100 litrów), po uprzednim wybicciu w zbiorniku kombajnu otworu, do czego tenże miał się przyznać.

R. K. pozostaje w swoich wyjaśnieniach niekonsekwentny, co istotnie podważa wiarygodność jego relacji. Co ważne, depozycje oskarżonego nie przystają do wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, które w swojej treści również nie tworzą jednolitego przekazu. A mianowicie, C. W. w toku całego postępowania zaprzeczał swojemu sprawstwu utrzymując, że owszem wszyscy trzej udali się w miejsce kradzieży z włamaniem - co do którego wcześniej posiadał wiedzę o znajdowaniu się tam kombajnu - czerwonym V. (...) należącym do R. K., jednakże do kradzieży nie doszło z uwagi na włączenie się czujki ruchu na placu, co skutkowało odstąpieniem od dalszych działań (k – 81, k – 194 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k 219v – 220), przy czym, co warte podkreślenia, raz wymieniony podaje, że podeszli wspólnie z R. K. do drzwi stodoły, na której wisiała kłódka i to uruchomiło czujkę, raz zaś wskazuje, że doszli zaledwie do płotu, co skutkowało uruchomieniem zabezpieczenia. Chwiejność depozycji wyrażająca się w braku precyzji odnośnie istotnych szczegółów odwołujących się do przebiegu zdarzenia deprecjonuje, zdaniem Sądu, także wyjaśnienia oskarżonego C. W.. Co ważne, wersja prezentowana przez oskarżonego R. K. nie przystaje do tej przedstawionej przez oskarżonego C. W..

Niezależnie od powyższego, wyjaśnienia R. K., jak i C. W. pozostają w oczywistej sprzeczności z depozycjami oskarżonego T. M. (1) (k 85 – 85v, k 94 – 95, k – 194v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k 178v – 179), które Sąd co do zasady podzielił i uczynił je podstawą czynionych ustaleń faktycznych w sprawie oceniając je przez pryzmat opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej przez biegłych psychiatrów T. M. (2) i M. P. (k 105 – 108 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15).

Wymieniony od początku konsekwentnie utrzymywał, że wspólnie z pozostałymi oskarżonymi udał się późną porą czerwonym V. (...) do miejscowości Ż. w celu zaboru paliwa. Jego rolą, jak wskazał, miała być obserwacja terenu i pilnowanie czy nikt nie idzie, podczas gdy pozostali udali się do stodoły z trzema 20 – litrowymi kanistrami, do której wnętrza przedostali się poprzez dziurę w jednej ze ścian, po czym po około 20 – 30 minutach wyszli stamtąd wraz z tymi kanistrami, które schowali do bagażnika. Owszem, podczas przesłuchania przed Sądem w sprawie o sygn. akt: VII K 88/15 wymieniony wycofał się z uprzednio złożonych wyjaśnień, utrzymując, że został pobity przez policjanta i zastraszony, a odnośnie przebiegu zdarzenia podał, iż pozostali współoskarżeni po 5 – minutowej nieobecności powrócili i niczego przy sobie nie mieli, zaprzeczając jednocześnie temu, by mówił, iż dziurę w stodole wybili wcześniej (k – 194v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15), niemniej jednak na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2015 r. po złożeniu odmiennych, szczegółowych wyjaśnień wskazał, iż wspomniane uprzednie depozycje były wynikiem wpływu C. W., który miał mu powiedzieć, by utrzymywał przed Sądem, że nie było ich 5 minut, a poza tym zaprzeczył, by policja w jakikolwiek sposób poprzez bezprawne działania wpływała na treść jego wyjaśnień (k – 179). Co ważne, relacje oskarżonego T. M. (1) przekonują tym bardziej, jeśli weźmiemy pod uwagę wyjaśnienia samego R. K., który podał, iż w istocie przed rozprawą w sprawie o sygn. akt: VII K 88/15 wszyscy oskarżeni mieli „umówione zeznania, każdy miał się nie przyznawać. My we trzech umówiliśmy się, że pójdziemy w zaparte i nie będziemy się do niczego przyznawać” (k – 178).

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1) jako stałe i co do zasady niezmiennie, w porównaniu z chwiejnymi i niekonsekwentnymi depozycjami pozostałych oskarżonych, polegają na prawdzie. W żaden sposób nie umniejsza, zdaniem Sądu, ich wartości dowodowej fakt stwierdzonego przez biegłych psychiatrów upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Wręcz przeciwnie, przyjmując za biegłymi, owe upośledzenie przejawiające się m.in. przewagą myślenia konkretnego nad abstrakcyjnym, przy jednakże na tyle sprawnym intelekcie, że oskarżony zna i rozumie normy prawne i konsekwencje ich przekraczania, przywodzi do wniosku, iż nie sposób przyjąć, by wymieniony właśnie z uwagi na owe deficyty mógł wykreować określoną sytuację, a następnie pomówić pozostałych oskarżonych o zachowanie sprzeczne z prawem. Zważyć należy także, iż konsekwentnie utrzymywał, iż on również brał udział w owym przestępstwie tj. wiedział, w jakim celu jedzie, jaka będzie jego rola. To, że pojawiają się w jego depozycjach pewne dostrzegalne niespójności, nieścisłości wynika właśnie ze stwierdzonych deficytów w zakresie intelektu, a nie jest konsekwencją świadomego mijania się z prawdą.

Poza tym, wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1) korespondują z zeznaniami świadka M. A. (k – 75v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k – 179v) oraz wioskami płynącymi z opinii technicznej wydanej przez biegłego B. S. (k 199 – 207), których żadna ze stron nie kwestionowała. Oskarżyciel posiłkowy potwierdził jedynie fakt ujawnionej kradzieży z włamaniem na jego szkodę. Jego zeznania wespół z wnioskami przedmiotowej opinii, którą Sąd jako pełną i jasną w całości podzielił, stanowiły dopełnienie relacji oskarżonego T. M. (1).

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony R. K. ostatecznie podlega odpowiedzialności karnej za przypisany mu w wyroku czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż pomiędzy art. 279 i 288 kk w zasadzie zachodzi zbieg pomijalny (art. 279 kk konsumuje art. 288 kk), ponieważ typowo zniszczenie lub uszkodzenie rzeczy, jaką jest zabezpieczenie, jest uwzględnione już w samym pojęciu włamania (wyrok SN z dnia 18 września 1987 r., IV KR 214/87, OSNPG 1988, nr 10, poz. 102). Należy jednak podzielić pogląd, że kumulatywna kwalifikacja jest właściwa wtedy, gdy "wartość zniszczonego (przy przełamaniu zabezpieczeń) mienia była znaczna tj. jeżeli w trakcie kradzieży z włamaniem sprawca, przełamując zabezpieczenie, spowodował uszkodzenie mienia wydatnie wykraczające poza szkodę związaną z usunięciem przeszkody chroniącej dostęp do pomieszczenia, skąd dokonano kradzieży i gdy zniszczenie to stanowi istotny element prawnokarnej oceny czynu" (Wojciechowski, Kodeks, s. 523; tak też Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 96; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lipca 2013 r., II AKa 126/13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, przyjąć należy, iż oskarżony R. K., działając w warunkach współsprawstwa z C. W. oraz T. M. (1), realizując podjęty plan kradzieży oleju napędowego znajdującego się w

pomieszczeniu zamkniętej stodoły, po uprzednim przełamaniu zabezpieczenia poprzez oderwanie trzech desek w ścianie stodoły, przedostał się (wraz z C. W.) do jej wnętrza, gdzie – działając w warunkach współsprawstwa z C. W. - uszkodził zbiornik kombajnu zbożowego poprzez wybitcie w jego dnie otworu, wyrządzając tym samym w mieniu oskarżyciela posiłkowego M. A. szkodę na kwotę 10 150,00 zł. - dokonując zaboru w celu przywłaszczenia około 60 litrów (świadek M. A. wskazał, że w zbiorniku było około 60 – 100 litrów oleju przy przyjęciu 4,5 zł. za litr oleju) oleju napędowego o wartości około 270,00 zł. na szkodę wymienionego, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę opisanego w art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zważywszy na ograniczoną rolę oskarżonego T. M. (1) w przestępnym działaniu oraz brak możliwości przypisania mu działania w zamiarze uszkodzenia mienia cechujące stroną podmiotową występkę z art. 288 § 1 kk, ocena prawno - karna jego zachowania ograniczyła się do przyjęcia odpowiedzialności karnej za czyn z art. 279 § 1 kk.

Sąd, kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uznając oskarżonego R. K. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk z mocy art. 279 § 1 kk jako przewidującego surowszą sankcję karną, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt IIa wyroku).

Wymierzona oskarżonemu kara, zdaniem Sądu, pozostaje adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu, które należy uznać, iż były znaczne.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego występkę jako znaczny, Sąd miał na względzie zarówno rodzaj naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest cudze mienie, jak również sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz postać zamiaru (bezpośredni).

W procesie wymiaru kary, poza znacznym stopniem karygodności czynu oraz stopniem zawinienia, Sąd poczytał oskarżonemu jako okoliczność obciążającą uprzednią kilkakrotną karalność m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu (odpisy wyroków k 134 – 140 z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15; karta karna k 169 – 172).

Ferując karę Sąd nie dostrzegł szczególnych okoliczności łagodzących.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona w stosunku do oskarżonego pozwoli na efektywne oddziaływanie prewencyjne i da mu szansę wyrobienia w nich pożądaną przez prawo postawę ukierunkowaną na przestrzeganie porządku prawnego. R. K. będąc uprzednio kilkakrotnie karany m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu, nie skorzystał z szansy zmiany sposobu życia danej mu uprzednio przez Sąd. Dotychczasowa karalność oskarżonego, stosunek do prawomocnie orzeczonych wyroków Sądów wskazuje na nieskuteczność stosowanych dotychczas form represji karnej, brak poszanowania porządku prawnego i niepoprawność zachowania, co przy uwzględnieniu dyrektyw prewencji indywidualnej nie daje podstaw do pozytywnego prognozowania na przyszłość. Popełnienie przez oskarżonego przestępstwa przypisanego mu w wyroku świadczy jedynie o tym, iż jest on już osobą na tyle zdemoralizowaną, że kara straciła dla niego aspekt wychowawczy, a jest jedynie dolegliwością za przestępcze zachowanie. Dlatego też, zdaniem Sądu, orzeczona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności jest w pełni wyważona i sprawiedliwa w świetle powyższych okoliczności.

Oskarżyciel posiłkowy M. A. złożył wniosek o naprawienie szkody na jego rzecz za uszkodzenie zbiornika i kradzież paliwa (k – 179v).

Punktem wyjścia dla prawidłowego odniesienia się do złożonego żądania w zakresie naprawienia szkody, jest w pierwszej kolejności ustalenie wartości szkody, jaką w istocie poniósł wymieniony. Szkodą jest równowartość rzeczywistej straty wynikłej bezpośrednio z przestępstwa. Ustalenia odnośnie rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego w rozpoznawanej sprawie Sąd poczynił w głównej mierze w oparciu o opinię biegłego sądowego B. S. (k 199 – 207) w zakresie uszkodzenia zbiornika oraz zeznania M. A. w zakresie kradzieży paliwa. Sąd w pełni podzielił wnioski płynące z przywołanej opinii. Biegły kompleksowo odniósł się do polecenia Sądu opierając swoje obliczenia zarówno na podstawie analizy akt sprawy, jak i oględzin kombajnu. Biegły ostatecznie przyjął, iż wartość przywrócenia stanu zbiornika sprzed uszkodzenia z wymianą zbiornika wynosi 10 150,00 zł.

W świetle tychże ustaleń, mając na uwadze także zeznania oskarżyciela posiłkowego, Sąd ostatecznie przyjął, iż M. A. poniósł szkodę na łączną kwotę 10 420,00 zł. (10 150,00 + 270,00). Obowiązek naprawienia szkody wynikający z art. 46 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, Sąd nałożył na oskarżonych stosownie do wysokości udowodnionej i pozostałej, dotychczas nie wyrównanej szkody oraz ich udziału w wyrządzonej szkodzie tj. solidarnie tj. do kwoty 270,00 zł. w stosunku do wszystkich oskarżonych; do kwoty 10 150,00 zł. w stosunku do oskarżonych R. K. i C. W. (pkt IV wyroku).

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż ze względu na brak dochodu, majątku, odbywanie kary pozbawienia wolności w innej sprawie (dane osobopoznawcze k – 146, k – 193v z akt sprawy o sygn. akt: VII K 88/15, k – 177v), uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe (pkt VI wyroku).